

Het is dan ook bepaaldelijk uit het aangewezen oogpunt, dat ik de Openbare Vergaderingen der Tweede Klasse gewichtig noem. Dat zy ook uit anderen hoofde belang verdienen, zoude licht te betoogen vallen; doch dergelyk betoog in den mond van haren tijdelijken Voorzitter min gepast zijn.

Het behoort dan ook minder tot de taak diens Voorzitters, zoodanige of elke andere stof tot het voorwerp eener opzettelijke beschouwing te nemen: — hem is alleen opgedragen, u te onderhouden over de verliezen, in den afgehoopen tweejarigen tijdkring door de Klasse geleden, en over de wijze, waarop die zijn hersteld; en het is van dezen plicht, dat ik my thands ga kwijten.

Aan de Klasse mocht het zeldzame voorrecht te beurt vallen, dat, sedert hare laatste Openbare Zitting, geen harer gewone Leden haar door den dood ontnomen werd. Ik zeg: geen harer gewone Leden; — want op 24 Juny 1846 ontviel haar de in de letterkundige waereld zoo te recht beroemde JAN FRANS WILLEMS, die, sedert 1820 Korrespondent, sedert 1828 Lid der Klasse, in 1841, ten gevolge eener bepaling, in het Algemeen Reglement des Instituuts gemaakt nadat de zelfstandigheid van België door onze Regeering erkend was, zijn laatstgemelde betrekking met die van Supernumerair Geassocieerde verwisselde. Belangrijk en veelvuldig zijn de verplichtingen, welke de Klasse den begaafden man te danken had; en ook zelfs nadat hy, ten gevolge der politieke gebeurtenissen, niet meer geroepen werd om, als vroeger, een onmiddelijk deel aan hare werkzaamheden te nemen, bleef hy des niet te min met warme belangstelling aan haar gehecht en verzuimde geene gelegenheid om daarvan blijk te geven, 't zij door de toezending der voortbrengselen van zijn geest, 't zij door het bewijzen van zoodanige diensten als van zijn hulpvaardigheid en kunde gevergd werden. Hoe hy in België de mannelijke voorstander bleef der Nationale Taal, toen zy gevaar liep van door het Fransch verdrongen te worden; hoe het herleven eener nieuwe en rijke Letterkunde in Vlaanderen voornamelijk aan zijn voorbeeld en onvermoeiden yver te danken is; wat hy in 't kort als Geleerde, als Dichter, als Mensch geweest is, zal,

vertrouw ik, aan geen mijner Toehoorders geheel onbekend zijn: en ik mag my te eerder ontslagen rekenen van daarover in byzonderheden uit te weiden, daar zulks volledig te vinden is in de levensschets, van hem door zijnen vriend SNELLAERT gegeven, en ten vorigen jare te Gent gedrukt.

De Klasse heeft, door hare bydrage tot het op te richten gedenkteeken ter nagedachtenis des waardigen mans, een blijk gegeven van de hooge achting, waarin hy by haar stond.

Op 17 January j.l. overleed, in 74jarigen ouderdom, de Heer F. VAN TEUTEM, rustend Leeraar der Remonstrantsche Broederschap te Utrecht, wiens verdiensten als Letterkundige door vele geleerde Genootschappen, tot wier Eerlid hy benoemd werd, en ook reeds voor dertig jaren door de Klasse werd erkend, toen zy hem tot haren Korrespondent benoemde.

Wat de nieuwe Leden betreft, waarmede de Klasse sedert haar laatste Openbare Zitting verrijkt werd, reeds kort na die Zitting ontving zy de Koninklijke goedkeuring op de door haar gedane keuze van den Heer B. TER HAAR. Dat de Klasse later in de gelegenheid werd gesteld om nogmaals een voordracht tot benoeming van een nieuw Lid aan Z. M. te doen, had zy te danken aan het wijs besluit van een harer Leden, wien het genoeg is te noemen om aan elk de overtuiging te geven, dat hy geene daden verricht, dan die door wijs overleg gekenmerkt worden. De Heer BROES namelijk gaf te kennen, gebruik te willen maken van een bepaling van het Algemeen Reglement, waarby aan Leden van vergevorderden ouderdom vergund wordt, met behoud van alle hunne voorrechten en ontheffing van alle verplichtingen, als Rustende Leden te worden aangemerkt. Zonder in 't minst te kunnen toegeven, dat de hooge leeftijd van den Heer BROES op zich zelve hem min geschikt zoude maken om als gewoon lid voor de Klasse te blijven werkzaam zijn, meenden zijne Medeleden echter niet te mogen weigeren aan den door hem uitgedrukten wensch gehoor te geven, in de stellige overtuiging, dat ook de rust, welke zy den tachtigjarigen grijsaart zoo van harte gunden, niet meer zoü zijn dan een anders gewijzigde werkzaamheid van het zoo schrandere brein. De door